

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE EL PARENOSTRE

Faci's la vostra voluntat

Avui ens aturem en la tercera invocació: «Faci's la vostra voluntat». S'ha de llegir unida a les dues primeres —«sigui santificat el vostre nom» i «vingui el vostre Regne»— de manera que el conjunt formi un tríptic: «sigui santificat el vostre nom», «vingui el vostre Regne», «faci's la vostra voluntat».

Quina és la voluntat de Déu encarnada en Jesús? Buscar i salvar el qui s'havia perdut. I nosaltres, en la pregària, demanem que la recerca de Déu tingui èxit, que el seu disseny universal de salvació s'acompleixi, primer, en cadascun de nosaltres i després en tot el món. Déu no és ambigu, no s'amaga darrere dels enigmes, no ha planificat el futur del món de manera indesxifrable. No, Ell és clar. De fet, la Bíblia és plena d'expressions que ens parlen de la voluntat positiva de Déu envers el món. I en el Catecisme de l'Església catòlica trobem una col·lecció de cites que donen testimoni d'aquesta voluntat de Déu fidel i pacient.

Pau, en la Primera Carta a Timoteu, escriu: «[Déu] vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (2,4). Aquesta és, sens dubte, la voluntat de Déu: la salvació de l'home, dels homes, de cadascun de nosaltres. Déu amb el seu amor truca a la porta dels nostres cors. Per què? Per atreure'ns; per atreure'ns a ell i portar-nos endavant en el camí de la salvació. Per això, resant «faci's la vostra voluntat», no se'ns convida a inclinar servilment el cap, com si fóssim esclaus. No! Déu ens vol lliures; és el seu amor que ens allibera.

El parenostre és una pregària que encén en nosaltres el mateix amor de Jesús per la voluntat del Pare, una flama que empeny a transformar el món amb l'amor. El cristià no creu en un «destí» ineluctable. No hi ha espai per a l'atzar, en la fe dels cristians: en canvi hi ha una salvació que espera manifestar-se en la vida de cada home i dona i complir-se en l'eternitat.

Aquest va ser el cas de Jesús en el jardí de Getsemaní, quan va experimentar l'angoixa i va pregar: «Pare, si ho vols, aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci la meua voluntat, sinó la teua» (Lc 22,42). Jesús pel mal s'abandona amb confiança en l'oceà de l'amor de la voluntat del Pare. Déu, per amor, ens pot portar a caminar per camins difícils, a experimentar ferides i espines doloroses, però no ens abandonarà mai. Serà sempre amb nosaltres, al costat nostre, dintre de nosaltres. Per a un creient aquesta, és una certesa.

Dimecres, 20 de març de 2019

REFLEXIONS

UN MAR D'EMOCIONS

La complaença o el deure acomplert (I)

La complaença és el sentiment interior d'haver fet allò que calia fer, d'haver dit el que calia dir, d'haver anat allí on s'havia d'anar. Neix de l'anàlisi reflexiva. Solament es pot complaure el qui analitza atentament la seva acció i entreveu els fruits que deriven d'ella, les conseqüències que ha tingut per als altres.

Tota acció té conseqüències, però solament qui estudia atentament els efectes de la seva acció, pot sentir complaença. Exigeix una mirada transparent i clara, demana audàcia per sospesar el que s'ha fet, sense buscar el fàcil consol.

Sempre hi ha el perill de sucumbir a la falsa complaença, d'aturar el treball analític per arribar a la fàcil conclusió que tot s'ha fet com s'havia de fer o bé que no hi havia res a fer. Hi ha qui prefereix no furgar, per evitar el sentiment de culpa. Hi ha qui prefereix mirar una part, per sentir que ha fet el que podia i recrear-se en la tranquil·litat.

La complaença és la percepció interior de què s'ha acomplert el deure, el mandat interior. El deure és, per dir-ho a la manera kantiana, una veu que s'escolta en la més profunda de les interioritats, que exigeix, que espera resposta, que commou

i que cerca una traducció pràctica. El deure no ve de fora; ve de dins. Exigeix una resposta, un compromís.

Rarament s'escriu sobre el deure. Rarament s'escriu sobre el goig que s'experimenta quan s'obeeix la veu del deure. La complaença no és el plaer, perquè el plaer és sensible, és una percepció subjectiva que es capta a través dels sentits externs, mentre que la complaença és purament espiritual, és un bé percebut en el dedins que neix de la tranquil·litat d'haver acomplert amb el propi deure.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Te 4,13-18 / Sl 95 / Lc 4,16-30]. Sant Antolí o Antoni, mr.; santa Ingrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob).

3. □ Dimarts [1Te 5,1-6.9-11 / Sl 26 / Lc 4,31-37]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

4. ■ Dimecres [Col 1,1-8 / Sl 51 / Lc 4,38-44]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja); sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosa de Viterbo, verge; santa Rosalia de Palerm, verge; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dijous [Col 1,9-14 / Sl 97 / Lc 5,1-11]. Sant Llorenç Giustiniani (1433-1455), bisbe de Venècia; santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Tere-

sa de Calcuta, fund. de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Divendres [Col 1,15-20 / Sl 99 / Lc 5,33-39]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat; servites: beat Bonaventura de Forlí, prev.

7. ■ Dissabte [Col 1,21-23 / Sl 53 / Lc 6,1-5]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sa

9,13-19 / Sl 89 / Flm 9b-10.12-17 / Lc 14,25-53]. **Tortosa**: □ Naixement de la Benaurada Verge Maria, patrona principal de la diòcesi de Tortosa. **Urgell**: □ Territori de Catalunya: Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; al Principat d'Andorra: Mare de Déu de Meritxell, patrona principal d'Andorra. Sant Adrià, soldat i mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. XI), rel.

Diumenge XXII de durant l'any (C)

COMENTARI

Tothom que s'enalteix serà humiliat

Jesús sempre ens parla en funció dels valors del Regne que ell predica. I avui l'evangeli subratlla dos valors fonamentals d'aquest Regne: humilitat i generositat. Comença dient que *Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs*. I llavors els proposa una paràbola dient que *quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis als primers llocs... més aviat vés a ocupar el lloc darrer*. I acaba dient: *Tothom que s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit*. Aquesta forma impersonal de parlar vol dir que serà Déu qui enaltirà el qui s'humilia. Per tant, l'honor ha de venir de Déu, no de nosaltres, ni tan sols dels altres homes. És a dir que, qui vulgui entrar en el Regne, s'ha de fer petit, no tenir pretensions de ser el més important.

En aquesta mateixa línia ens diu també la primera lectura: *Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils*. Déu no més es dona a conèixer als humils i senzills.

Però Jesús encara afegeix: *Quan fas un dinar, no hi cridis els teus amics..., ni veïns rics. Més aviat, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per a recompensar-t'ho i Déu t'ho recompensarà*. A tots ens agrada sentir-nos rodejats de persones «importants» per les raons que siguin, però Jesús ens convida a pensar en els més pobres i necessitats, en aquells que als ulls del món no compten per a res, a pensar i convidar els senzills i humils. Per això l'autor de la carta als hebreus ens recorda que nosaltres *ens hem acostat a la ciutat del Déu viu, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel*. Per això no hem d'actuar com les persones del món que busquen sempre els primers llocs i les persones importants, sinó que sabent que és Déu qui ens convida cerquem sempre la humilitat i la generositat: aquests són els veritables valors del Regne de Jesús. Aquests han de ser els nostres valors.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 3,17-20.28-29)

Fill meu, sigues modest en tot el que facis i et veuràs més estimat que el qui dona esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor.

Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

▶ Salm responsorial (67)

R. *Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni.*

Que s'alegrin davant d'ell els justos, / que no planyin res per celebrar el seu triomf. / Canteu al Senyor, lloeu el seu nom, / celebren davant d'ell el seu triomf. R.

Déu és pare d'orfes, / defensor de viudes, / des del lloc sagrat on resideix. / Déu dona casa als desemparats, / allibera els captius i els enriqueix. R.

Senyor, vau fer caure una pluja abundant / per refer els vostres camps esgotats; / vau allotjar-hi la vostra família. / Instal·làreu els pobres, Déu nostre, / al país fèrtil del vostre patrimoni. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,18-19.22-24a)

Germans, vosaltres no us heu acostat a aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, foscor, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,1.7-14)

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic, puja més amunt." Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula, perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.» Després digué al qui l'havia convidat: «Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 3,17-20.28-29)

Hijo, actúa con humildad en tus quehaceres, y te querrán más que al hombre generoso. Cuanto más grande seas, más debes humillarte, y así alcanzarás el favor del Señor. «Muchos son los altivos e ilustres, pero él revela sus secretos a los mansos». Porque grande es el poder del Señor y es glorificado por los humildes. La desgracia del orgulloso no tiene remedio, pues la planta del mal ha echado en él sus raíces. Un corazón prudente medita los proverbios, un oído atento es el deseo del sabio.

▶ Salmo responsorial (67)

R. *Tu bondad, oh, Dios, preparó una casa para los pobres.*

Los justos se alegran, / gozan en la presencia de Dios, / rebotando de alegría. / Cantad a Dios, tocad a su nombre; / su nombre es el Señor. R.

Padre de huérfanos, protector de viudas, / Dios vive en su santa morada. / Dios prepara casa a los desvalidos, / libera a los cautivos y los enriquece. R.

Derramaste en tu heredad, oh, Dios, una lluvia copiosa, / aliviaste la tierra extenuada; / y tu rebaño habitó en la tierra / que tu bondad, oh, Dios, / preparó para los pobres. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 12,18-19.22-24a)

Hermanos: No os habéis acercado a un fuego tangible y encendido, a densos nubarrones, a la tormenta, al sonido de la trompeta; ni al estruendo de las palabras, oído el cual, ellos rogaron que no continuase hablando. Vosotros, os habéis acercado al monte Sión, ciudad del Dios vivo, Jerusalén del cielo, a las miríadas de ángeles, a la asamblea festiva de los primogénitos inscritos en el cielo, a Dios, juez de todos; a las almas de los justos que han llegado a la perfección, y al Mediador de la nueva alianza, Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 14,1.7-14)

Un sábado, Jesús entró en casa de uno de los principales fariseos para comer y ellos lo estaban espiando. Notando que los convidados escogían los primeros puestos, les decía una parábola: «Cuando te conviden a una boda, no te sientes en el puesto principal, no sea que hayan convidado a otro de más categoría que tú; y venga el que os convidó a ti y al otro, y te diga: "Cédele el puesto a este". Entonces, avergonzado, irás a ocupar el último puesto. Al revés, cuando te conviden, vete a sentarte en el último puesto, para que, cuando venga el que te convidó, te diga: "Amigo, sube más arriba". Entonces quedarás muy bien ante todos los comensales. Porque todo el que se enaltece será humillado; y el que se humilla será enaltecido». Y dijo al que lo había invitado: «Cuando des una comida o una cena, no invites a tus amigos, ni a tus hermanos, ni a tus parientes, ni a los vecinos ricos; porque corresponderán invitándote, y quedarás pagado. Cuando des un banquete, invita a pobres, lisiados, cojos y ciegos; y serás bienaventurado, porque no pueden pagarte; te pagarán en la resurrección de los justos».